

Тополя (стисло)

Тарас Шевченко

Край дороги стоїть висока тополя. Хто не йде — дивується, звідки вона взялася.

Полюбила чорнобрива дівчина козака, а він пішов на війну та й не повернувся. Коли б знала дівчина, що так станеться, не любила б, у садок до милого не ходила б.

Тепер ходить по світу сиротою, ніщо їй не миле. Пройшов рік, другий, мати не питає, чому дівчина журиться, а потихеньку сватає за сивого та багатого. Дівчина не хоче йти за нелюба. Вона приходить до ворожки дізнатися про свою долю. Бабуся дала їй зілля, звеліла піти до криниці, умитися водою, випити трохи зілля й бігти не обертаючись. Потім випити зілля ще на тому місці, де зустрічалися. Якщо козак не приїде, треба випити втретє, тільки не хреститися.

Дівчина так усе й зробила. Козак не приїхав, а вона перетворилася на струнку тополю.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У баладі Т. Шевченка використана народна легенда про перетворення дівчини на тополю через нещасливе кохання. Поет оспівав вірність та відданість дівчини, щирість почуттів, які не дозволяють їй поєднати свою долю з нелюбим, хоч і багатим чоловіком.